

1.

Opravdu. Opravdu jsem nechtěl krást. Chtěl jsem se jenom jako správný chlap postarat o svoji ženu. Tak, jak se to učí děti ve škole. Bylo by samozřejmě hezčí, kdybych přišel domů s výplatou a přinesl jí čokoládu. Merci nebo Lindt. Nějaký milý šperk. Třeba i bižuterii. Náramek z muránského skla, jaké prodávají turistům ve stáncích na náměstí. Bylo by hezčí, kdybych ji vždycky pátého v měsíci pozval na večeři. Kdybychom mohli sedět na terase jedné z těch pizzerií na břehu kanálu a dělit se o pizzu. Klidně i vegetariánskou, jakou má Marisia ráda. Anebo si koupit lahev bílého vína a cestou z pizzerie se zastavit ve videopůjčovně. Každý by si radši vybral takovýhle život. Úplně obyčejný. Tak obyčejný, že ve skutečnosti možná ani neexistuje.

Ale už si ani nepamatuju, kdy jsem naposledy dostal výplatu. Kdy jsem měl naposledy v rukou svazek bankovek, které vypadaly jako vyžehlené. O účtu

v bance ani nemluví. Bankovní konto patří k tomu obyčejnému životu, z něhož jsem se nepozorovaně vysmekl. Postupně, jako když dítě vyroste z bot. Ne ze dne na den. Ne naschvál. Plynule, jako když se začne stmívat. A tak to bylo i s tím kradením.

Tehdy, když Marisia říkala, že neumí vařit. Hned jak jsme se seznámili. Když jsme spolu poprvé snídali a volská oka se jí roztékala jako kaluže po vydatném dešti. Jako teplé bahno na dně termálního pramene. Seděl jsem u ní v obýváku a rozhlížel se po cizím pokoji. To ještě měli s Gregorem společný byt a všichni jsme chodili do práce. Byli jsme na dobré cestě. To první ráno, kdy mi polonahá Marisia nosila talíře s rozlitým žloutkem a cáry bílku. Vajíčka rozlámaná na kousky jako námraza. Jako tenký led, který na slunci vypadá jako stříbro. Seškrabávala je vařečkou z rezavé pánve a nosila na hromádkách do obýváku, kde jsem seděl na gauči a ptal se, jestli jí nemám pomoci. Ale Marisia nechtěla pomoc. Říkala, že se naučí vařit. Ona je prý vegetariánka. Obědvá ve školce a k večeři si koupí kousek pizzy. Tady ve stánku na rohu, kde Turci prodávají kuřecí maso v žemli a na železných pánvích opečené klobásy. A zeleninovou pizzu, kterou si koupí každý večer cestou z práce. Protože ona je prý vegetariánka

a v mase se nevyzná. Ale teď se naučí vařit, smála se to ráno, kdy jsme spolu poprvé snídali. Prý se naučí vařit a bude mi plnit všechna přání. Jako správná žena svému muži.

Skutečně potom hodně vařila. Kuchyně voněla přepáleným olejem. Často jsme větrali, protože Gregorovi hustý vzduch vadil. Tehdy ještě bydlel s námi, i když většinu času trávil zavřený ve svém pokoji. Potom Marisia chtěla, abych přinesl maso. Ona se prý v mase nevyzná. Ona je vegetariánka, ale pro mě chce připravit řízky. Vyprávěla mi, jak ji kdysi babička posílala do řeznictví. V zemi, které se dneska říká domov. Aby přinesla karé nebo bůček. Zadní nebo přední. Smála se řeznické hantýrce, která jí nic neříkala. Proto mě poslala, abych skočil do potravin. Abych vybral něco dobrého. Byl jsem rád, že jí můžu pomoci. A vzal jsem si peníze. Protože tehdy jsme je ještě měli, třebaže účet v bance jsem neměl už dávno. Vlastně od té doby, co jsem přijel. Byly s tím komplikace. V bance chtěli papíry a potvrzení. Borko, můj tehdejší šéf, mě stejně vyplácel přímo na ruku. Bankovní účet jsme ani nepotřebovali. Ale peníze jsme tehdy ještě měli. Vždyť jsem chodil pracovat na stavbu a každý pátek po šichtě mě Borko vyplatil. Spočítal hodiny za celý týden a ze želez-

ného kufříku vyndal svazek bankovek, převázaný papírovým proužkem. Bankovky vypadaly jako vyžehlené. Jako vystřižené z papíru, když si děti hrajou na obchod. Prsty klouzaly po nepoddajném papíru. Vždyť Borko je měl všechny v bance. Odtud je pro nás vybral a přinesl v železném kufříku, který se zavíral na číselný kód. Každý pátek po šichtě, když jsme se převlékli a nedočkavě kouřili před maringotkou. Nemohli jsme se dočkat, až Borko v červené helmě zkontroluje celou stavbu a se sejfem v ruce se objeví mezi míchačkami a nádobami s vápnem. Peníze, přeložené na polovinu, jsem si potom strčil do zadní kapsy. Jako kdysi, když jsem si odkládal staniol z čokolády a leštil ho nehtem, až se plátek přehýbal jako zlato. Vždycky jsem při tom myslel na Marisii. A doma jsem bankovky rozložil po stole jako hrací karty. Bylo jich tolik, že se tam všechny ani nevešly. Překrývaly se jako šupiny exotického plaza. Jako barevné tašky na střeše domu. Tak je Marisia našla, když vstoupila do pokoje. Marisia, která byla na peníze velmi opatrná. Vždycky se mě zeptala, jestli mě Borko neokrádá a jestli mi hodiny počítá spravedlivě. Zda si je i já zapisuju, abych ho mohl kontrolovat. A já jsem jí ujistil, že mi Borko zaplatil každou odpracovanou minutu. Ukázal jsem jí kalendářík, do něhož jsem si každý den skutečně

zapsal počet odpracovaných hodin. Ne že bych Borkovi nevěřil. Ale když už jsem neměl účet v bance, chtěl jsem mít aspoň kalendářík, který by v mém životě udržoval pořádek. Protože takové věci jsou důležité. Vzadu seznam známých i s adresami a telefonními čísly a u každého měsíce poznámka, kdo bude mít narozeniny. U každého data počet odpracovaných hodin a u každého pátku výplata, kterou jsem po šichtě dostal od Borka. Ačkoli jsem ještě neměl bankovní účet, měl jsem aspoň kalendářík. Pořádek v životě a Marisii, která se učila vařit.

Tak to bylo každý pátek. Večerní rituál. Bankovky od Borka jsem rozložil po stole jako hrací karty a ujistil Marisii, že ani jediná nechybí. Moc jsme se z peněz radovali. Mazlili jsme se s nimi. Přepočítávali jsme je a třídili na hromádky. Spolu s těmi, které nám zbyly z předcházejícího týdne. Protože Marisia trvala na tom, abychom šetřili. Abychom bankovky a mince odkládali do plechové nádoby na čaj. Ty, které se od jednoho pátku k druhému neutratily. Nádobka ze zeleného kovu byla naší bankou. Taková, v jaké se na trhu prodávají sypané čaje. Jakou dostanete k narozeninám, když někdo neví, co vám má koupit. Kov, z něhož se místy loupal zelený smalt.